

capitolul I

1973: SLUJITORI STRANII

Fusese o sâmbătă aglomerată, cuvântul zilei fiind „dragă, fă asta și fă cealaltă...” – o zi când păcatele te ajung parcă din urmă și trebuie să le ispășești. Îmi petrecusem timpul aranjând tufele, golind camerele, curățând garajul.

Abia către miezul nopții am terminat cu garajul. Am su-
praviețuit travaliului și am decis în sinea mea că ar trebui să
fie suficient pentru zece ani de atunci înainte. În timp ce mă
îndreptam spre baie să fac un duș, Kaye mă rugă să dau fuga
până la magazinul care era deschis peste noapte, să cumpăr câte
ceva pentru micul dejun.

M-am studiat în oglindă: „Hm!” Nu mă bărbierisem și nici
nu mă pieptănasem. Purtam un tricou murdar și blue-jeans
uzați, găuriți la genunchi. Tenișii mei erau în ultima fază de
uzură. Paza probabil m-ar fi înhățat înainte de a intra în maga-
zin. Cu siguranță, nu era imaginea pe care un pastor respectabil

al unei biserici locale ar fi vrut s-o facă cunoscută. Dar, oricum, câtă lume face cumpărături la miezul nopții?

Și, de fapt, se dovedi că foarte multă lume face cumpărături la acest ceas. Am descoperit o populație a cumpărătorilor de la miezul nopții. Ce-mi rămânea de făcut era, desigur, să-mi înșfac în grabă cumpărăturile mele sumare și să ies înainte ca cineva să mă recunoască. Îmi țineam bărbia în piept, fără să privesc nici la dreapta, nici la stânga. Peste puțin timp, stăteam la coadă la casă, având o singură persoană în fața mea: o femeie din biserica mea. Diavolul o făcu să-și întoarcă capul și mă văzu, fără să mă recunoască. După o clipă însă, întoarse din nou capul, mijii ochii și mă examinează din nou. Apoi se lumineă brusc: „Frate Dunn!“, spuse pe nerăsuflăte. Nu știu cine era mai stânjenit. După ce mormăi un fel de explicație, ea spuse: „Nu v-am recunoscut fără costum și fără cravată!“

În timp ce conduceam către casă, m-am gândit la spusele ei: „Nu v-am recunoscut fără costum și fără cravată!“ Eram pastorul ei de șapte ani; fusese prezentă în fiecare săptămână duminica dimineața și după-amiaza. Am calculat că mă ascultase și mă văzuse predicând cam de 700 de ori – și totuși nu mă recunoscuse fără costum. La ce se uitase în toți acești ani? La mine sau la hainele mele? Dacă i s-ar întâmpla să călătorească noaptea cu mașina și ar vedea pe marginea drumului unul din costumele mele, ar spune probabil „Acesta este costumul pastorului“. Dar nu m-ar recunoaște pe mine.

Mi-am amintit că citisem undeva că cel mai bun travesti este uniforma, deoarece oamenii privesc la uniformă, nu la persoana care o poartă. Știam acum că era adevărat.

Și mi-am adus aminte cum, împreună cu soția și fiica mea, am așteptat o noapte întreagă pe aeroportul Gatwick din Londra, avionul către Statele Unite. Se aflau acolo aproximativ o sută de inși. Un bărbat, care ședea cu două rânduri mai departe, nu mă slăbea din ochi. Când observă că mă uit la el intrigat de privirea lui, se ridică și se apropie: „Sunteți din Irving, Texas?“

întrebă el. „Ei bine, da“. Zâmbi satisfăcut și îmi întinse mâna „Sunt poștașul dumneavoastră“. Aproape că mă așteptam să-l văd predându-mi o scrisoare chiar atunci și acolo. Câteva zile mai târziu eram lângă cutia poștală, așteptându-mi poștașul și, desigur, era omul de pe aeroport. Tot ce observasem înainte era uniforma.

În Londra nu-l recunoscusem pentru că-l văzusem fără uniformă și, deci, nu semăna cu un poștaș. Femeia aceea din biserica mea nu-și recunoscuse pastorul, pentru că el nu era în uniformă și nu arăta ca un preot.

Gândul acesta mă izbi: oare câți preoți, câți slujitori ai lui Dumnezeu trecuseră pe lângă mine neobservați, pentru că nu arătau ca niște preoți? Câte binecuvântări pierdusem din cauză că păreau blesteme? Câți împărați alungasem de la ușa mea pentru că erau înveșmântați în zdrențele unui cerșetor?

Gândindu-mă la lucrul acesta, mi-am dat seama că unii din cei mai mari preoți pe care Dumnezeu mi-i trimisese, fuseseră vestitori neobișnuiți – fără uniformă și departe de amvon – și nu îi recunoscusem pentru că nu arătau așa cum se presupune că ar trebui să arate.

capitolul 2

1975: CEL MAI STRANIU SLUJITOR

Cerul de decembrie avea culoarea argintului mat, cum era și sicriul care stătea nu departe, în fața familiei și a prietenilor adunați sub cort, lângă groapă. Un prieten apropiat al familiei noastre vorbea:

Nu există nici o explicație omenească satisfăcătoare pentru moartea lui Ronnie Jr., și chiar dacă ar exista, tot n-ar fi mai profundă și mai mișcătoare decât ceea ce trăim noi acum. Faptul că n-o putem explica dă întregii întâmplări mai multă adâncime și taină.

Probabil că viața nimănui n-a avut și nu va avea o asemenea înrâurire în creșterea voastră spirituală ca viața lui Ronnie Jr. Nici o altă împrejurare nu va contribui mai mult la întărirea credinței voastre decât aceasta. Ceea ce se spune despre

Samson va fi adevărat și pentru Ronnie Jr.: «Murind, el a ucis mai mulți filistenii decât în timpul vieții». Viața și moartea lui Ronnie Jr. vor avea o nemăsurată influență asupra voastră până la venirea lui Isus sau până la plecarea noastră.

Acum el este mai aproape de voi toți decât a fost în timpul vieții. Puteți să-i simțiți prezența așa cum nu ați simțit-o niciodată până acum; înfrățiți cu el prin Isus, așa cum n-ați fost niciodată... nici chiar în cele mai bune timpuri. El nu mai suferă de vreo boală acum. Înțelege și iubește.

Știm cu toții că Ronnie a avut o serie de mesaje sub titlul «Slujitori străinii». Astăzi ne slujește și e prezent și activ cel mai straniu slujitor dintre toți: moartea.